

DE KUNST VAN HET WEGLOPEN

Ze volgt de strepen op het midden van de weg. Een spoor het donker in. Als hij haar komt halen, zal hij haar zien in het licht van de koplampen.

Als hij niet komt: ook goed. De kunst van het weglopen: altijd rechtdoor blijven gaan.

VUURKORFJESGELUK

Oudejaarsavond is de slechtste van alle dagen. Oudjaar geeft haar zo'n laatste-kans-gevoel, om klokslag twaalf moet het leven perfect zijn, anders zou ze het net zo goed kunnen laten verder. Klasgenoten appen even na twaalf (want om twaalf uur precies zijn ze bezig hun geweldige vriendjes te zoenen en zich te laten knuffelen door hun niet-dronken ouders). De plaatjes van hun toffe avond, hun stralende ogen, het gezicht van hun vriendjes er stijf tegenaan, wang tegen wang. Instageluk. Sommigen sturen plaatjes van henzelf met hun ouders – een glas liefdevol opgeheven, een glimmende neus boven de opplakglimlach en zusjes die er net even dommer of lelijker uitzien dan zichzelf, maar dat zo te zien helemaal niet erg vinden. Op de achtergrond een kerstboom, zo'n ding van hout met zelfgemaakte versiering, of een echte spar met alleen witte of alleen groene ballen. Het moment dat de champagne de fles uitspuit – ze weet nooit zeker of die plaatjes niet gewoon van internet komen. Dat die lachebekjes door een stuk of wat filters zijn gehaald, is wel duidelijk. Het is sowieso vuurkorfjesgeluk, dat weet ze ook wel: vluchtig, voor de show. Maar zij doet het ze niet na.

Oudjaar bij Giovanni: lichtjes die van kleur verschieten, olieballen van de kraam, ooms en tantes, twee nichten, hun vrienden en de vriend van zijn zus.

‘Hechte familie,’ heeft zij gezegd.

‘Iets mis mee?’ vroeg Giovanni.

Middernacht bij haar thuis: toevallige gasten die op de drank zijn afgekomen. Haar vader op zijn best, die verzorgt de voorstelling. Spannende verhalen over kunstenaars en schrijvers en andere mensen die zich niet kunnen verdedigen omdat ze er niet bij zijn. De gasten zijn meestal jonger dan hij, armer, onwetender; het is makkelijk indruk op ze te maken. Figuranten. Nando's klapvee.

Giovanni was er natuurlijk niet bij vanavond, dus die heeft het spektakel gemist. De kans gemist om haar broer voor zijn bek te slaan. Hij ging eerst iets met vrienden doen, vage vrienden, met foute plannen – maar hij komt haar zo halen. Op Giovanni kan ze tenminste rekenen.

Om twaalf uur had niemand iemand om te zoenen. Dat was wel even raar. Champagne was er natuurlijk ook niet, wel oude whisky, iedereen een tinnen bekertje vol. Toen dat leeg was zei haar vader: 'De kop is eraf, goddank,' iedereen moest lachen, en dat was het.

Best veel vaders gebruiken januari om een leven zonder alcohol uit te proberen; dat zou tenminste iets zijn.

Leuke avond gehad? zal een of andere klasgenoot overmorgen vragen.

Ja hoor, zal ze zeggen.

Waar was je?

Gewoon thuis.

En dan krijgt ze zo'n medelijdende blik.

Boeit niet. Je kan er van alles van zeggen, maar haar oudjaar is tenminste niet nep.

DOFFE DONDER DAT

Het doet haar denken aan zomaar een avond, bijna een jaar geleden. Ze had toevallig appeltaart gebakken, en toen ze ermee binnenkwam, bleek de kamer plotseling vol te zitten. Toevallige gasten, aangewaaid en door Nando meteen van drank voorzien. Mensen die niet bij elkaar pasten: een collega

van haar vader, een oud-leerling, een neef, een buurvrouw die tussen twee mannen leek te zitten, haar broer Orf. En Vandervan-tot, die omstandig zat te vertellen hoe hij tijdens een oogoperatie de onderkant van zijn kin had gezien. Niemand wilde thee; ze dronken campari, volgens Nando een 'sublieme combinatie' met appeltaart. Ze deelde stukken uit, die al op waren voordat ze genoeg vorkjes had aangesleept. Intussen had Nando genoeg gekregen van het gruwelverhaal van Vandervan-tot, hij begon over een dichter die net dood was. Alle aanwezigen kenden wel een paar regels van hem uit hun hoofd; het werd een wedstrijd. Orf had rustig afgewacht tot iedereen was opgedroogd. Toen kwam hij met 'zijn' gedicht, integraal, want hij kende het al sinds zijn achtste. De titel klonk een beetje plechtig.

Orpheus Descending

*Als hij z'n hand te luisteren legt
op de warme buizen in haar buik,
hoort hij de trein al komen.
Een doffe donder in de diepte dat
aanzwelt tot geraas.*

*En het moment is ddár
Als het felverlichte voertuig uit
het zwarte gat gespoten komt,
en hij zichzelf ziet.*

*Gekleed in teder lila achter één
der duizend ramen.*

*'Mind the doors please! Mind the
doors!'*

‘Magistraal,’ zei hun vader. ‘Ik wist niet dat je dat nog kende.’ Hij hield zijn hand een meter boven de grond. ‘Zó klein was Orrefie toen ik hem dat leerde.’

‘Erin sloeg,’ zei Orf, maar hij lachte.

‘Goed gedicht ook,’ zei neef Karst. ‘Dat kende ik nog niet van de meester. Teder lila! Hoe komt-ie erop.’

Toen had ze haar mond niet kunnen houden. ‘Een doffe donder dat aanzwelt,’ zei ze. ‘Die held van jullie schrijft “een doffe donder dat”. Nooit gemerkt?’ Ze hoorde dat ze een beetje klonk als Eetje, die een klasgenoot terechtwees, maar daar was niets meer aan te doen, het was eruit. Ze vluchtte naar voren, daagde haar vader uit met haar blik. Nando trok zijn mondhoeken hoog op zonder zijn lippen te openen. Zijn wangen drukten zijn ogen tot spleetjes, het zag er smalend uit. Zo keek hij de laatste tijd wel vaker. Hij had het moeilijk: iemand anders had de poëzieprijs gewonnen dat jaar.

‘Je moet die schooljufact niet overdrijven,’ zei hij. ‘Grammatica heeft niets te zoeken in gedichten.’

‘Hear, hear.’ Vandervan-tot knikte nadrukkelijk.

Triomf smeerde een grijns over Orfs hele gezicht. Ze stond op. Dat voelde beter; ze begon lang te worden. Ze stak haar borsten vooruit. Haar vader had een hekel aan borsten – boeza, in zijn taal.

‘En jij moet niet alles persoonlijk opvatten,’ zei ze tegen hem. ‘Het is maar een dichtregel, hè.’ Verkeerde toon. Alsof zij de volwassene was en hij het kind. En gedichten waren zijn terrein.

‘Ad hominem!’ riep neef Karst met een blik op Nando. Hij probeerde altijd indruk op Nando te maken, nu weer met Latijn. Het was geen goed moment, ze zag het in haar vaders ogen. Hij stond op het punt Karst af te zeiken.

‘Dichterlijke vrijheid is niet altijd een excuus.’ Ze was aan het drammen, maar ze kon niet meer stoppen.

‘Mens!’ zei Orf. ‘Je kunt alleen maar niet hebben dat ik ermee scoor!’

Ze keek niet de kant van haar broer uit, dat mocht hij willen. ‘Andere kinderen leerden Dikkertje Dap,’ ging ze door tegen haar vader. ‘En wij?’

“De schoonmaker van het spiegelpaleis weet dingen die je niet kunt weten.” Vond jij leuk, dat wij dat opzeiden.’ Ze lachte, te hard. ‘Je liet ons opdruven als prijsvarkentjes. Nog een geluk dat we niet jouw eigen vieze versjes op hoefden te zeggen.’

De gasten draaiden hun hoofd verwachtingsvol naar Nando, alsof het een tenniswedstrijd was. Het zweepte haar vader op. Haar ook misschien. Ze voelde adrenaline suizen – alvast. Paybacktime.

Nando blies luid.

Ze haalde trillend adem. ‘Weet je hoe dat viel op het schoolplein? “Waar de spiegelbeelden blijven.” Kwam ik ver mee in de zandbak.’

De buurvrouw hinnikte. Nando keek haar een seconde vuil aan voor hij ook begon te lachen. Te hard. Als op commando begonnen de anderen mee te lachen, iedereen behalve de buurvrouw zonder man, die durfde zeker niet meer.

‘Je kunt in ieder geval niet klagen over gebrek aan aandacht,’ zei Nando, zogenaamd mild.

‘Nee,’ zei neef Karst. ‘Als de kunsteducatie al zó vroeg begon.’

Haar vader wees naar de wanden. Boeken, schilderijen, wandkleden. ‘Ik gun mijn kinderen het beste.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Misschien zouden we meer hebben aan passende kleren. Broeken met pijpen die tenminste in de búúrt komen van onze enkels.’

‘Laat mij erbuiten,’ zei Orf. En tegen het klapvee op de bank: ‘Mijn zusje heeft altijd gelijk, maar ze overdrijft.’

Ze liet zich niet van de wijs brengen, bleef haar vader aankijken.

Nando’s gezicht betrok. ‘Je moest eens horen hoe je klinkt. Nu al zo zuur als azijn.’ Hij keek tevreden rond, zoals gewoonlijk blij dat hij een lach scoorde.

Toen gooide ze de inhoud van haar glas in zijn gezicht. Gesmolten ijs, hij zou er niet blind van worden. Hij greep haar met halfdichte ogen bij haar haren, sleurde haar de kamer uit. Ze zag geen kans om nog om te kijken. Ze hoorde een stoel schuiven, maar geen van de gasten greep in. Vonden natuurlijk dat ze het verdiend had.

De schaamte van die dinsdagavond in januari – ze voelde hem nu weer. Toen Nando naar zijn vrienden terug was gegaan luisterde ze een tijdje naar de geluiden. Tot het stil was, toen waagde ze zich uit de bijkeuken. De vreemde jassen hingen niet meer aan de kapstok, behalve die ene grasgroene van de buurvrouw. Wat deed dat mens eigenlijk nog hier? Ze gluurde de keuken in. Haar moeder had alles op het aanrecht gezet en was zo te zien naar bed gegaan. Zonder geluid te maken rende ze de trappen op naar haar kamer. Op haar bed bekeek ze de moet die de ring had achtergelaten. Je mag hem nooit afdoen, had Nando gezegd toen hij hem aan haar gaf, op haar twaalfde. Nooit, nooit, nooit, belooft het, nog geen minuut! Nu had hij hem zelf van haar vinger gerukt en ze zou hem niet terugkrijgen. Misschien moest je ook geen ring om willen die je van je vader had.

Pas toen ze zich uitkleedde, zag ze haar rug, in de spiegels van haar kast. Die was alleen een beetje rood, geen striemen, geen handafdrukken, niets dramatisch. Jammer.

‘Ik ben blij dat ik me nooit aan mijn dochter heb vergrepen,’ zei hij wel eens. De volgende keer had ze kunnen vragen of mishandeling daar soms niet onder viel. Maar een rug die een beetje rood zag, nee.

Later drong het tot haar door: de buurvrouw met de grasgroene jas zat helemaal niet zonder man. De nieuwe man was haar vader. Het was al een halfjaar aan. Vóór januari om was, heette ze al Ankie en zat ze met haar moeder aan de keukentafel. Fieke *being* Fieke...

KAPPERTJE

Ze denkt wel eens van niet, maar ze heeft wel degelijk vriendinnen. Lis, die vroeger altijd kappertje wilde spelen, tussen hun vijfde en hun twaalfde. Dat was wel oké, want Lis vond het best dat zij bleef lezen terwijl ze werd gekapt. Later koos ze Eetje, die ook van lezen hield. En vroeger had ze Leine, de seksvriendin, met wie ze over alles kon praten en die wel eens iets probeerde

met jongens. Dat was de beste, die had ook rare ouders. Maar Leine is van huis weggelopen en ze laat nooit meer wat van zich horen.

Verder? Klasgenoten. Meisjes die hun selfies oppoetsen, jongens die in ernst over FIFA praten. Pixeljunkies. Maar het maakt niet uit. Wat moet ze met die meiden? Ze zetten filmogen op en zeggen 'O!' als zij eens een keer iets vertelt. Als ze geluk heeft tenminste; meestal vallen ze stil. Of ze beginnen over hun eigen moeder, die altijd wel iets misdaan heeft. Die bijvoorbeeld een bh met ze heeft willen kopen, of brownies opdringt aan hun vriendje.

Die kinderen snappen niet dat het al heel wat is om een moeder te hebben.

Het is natuurlijk ook moeilijk uit te leggen. Er is niets veranderd sinds ze in de wieg lag, ze is eraan gewend geraakt zonder iets te missen. Pas de laatste tijd begint ze het te beseffen, nu ze bij Giovanni thuis komt. Zijn moeder zit boven op hem als een kip op een ei. Bloedirritant, maar tenminste een teken van iets.

'Wat hebben jullie gedaan?' vroeg haar moeder een keer toen ze thuis kwam na een middag bij Lis.

'Ze hadden *Minoes*.'

'Film gekeken?'

'Nee, het boek, ik kon gewoon verder gaan waar ik thuis gebleven was.'

Haar moeder keek raar. 'Je hebt toch niet zitten lezen? Bij je vriendinnetje?'

'Ja, mag dat niet?'

'Het is onbeleefd. Het hoort niet.'

Daarna heette dat dus kappertje spelen.

'Wat je eraan vindt,' zei haar moeder daarover.

Maar die keer had ze tenminste iets gevraagd toen ze thuiskwam. Meestal keek ze alleen op haar horloge.

Ze begrijpen elkaars ouders niet, Lis en zij. Lis vindt Fieke streng. Zij vindt de ouders van Lis onberekenbaar. Nee, Lis' vader is onberekenbaar – stem-

mingen – en haar moeder is onbetrouwbaar – ze liegt. Het lijkt haar afschuwelijk, een liegende moeder.

‘Ken je die serie over die oppasrobot?’ vroeg Lis laatst. ‘Net je moeder. Maar dan menselijker.’

‘Zei de dochter van Kim Kardashian.’

Lis heeft haar aangekeken en haar hoofd geschud. Kinderachtig, zeiden haar ogen.

Momenten van niet. Niemand bij de bus na het schoolreisje. Op het bezoek in het ziekenhuis, ouders bij alle bedden min een. Bij de sinterklaasviering op school. Bij het avondeten. Toneeluitvoering. Judo-examen. Altijd goede redenen, meestal werk of iets met Orf of eerdere afspraken.

Zij vindt die andere ouders juist stom, die iedere keer maar braaf komen klappen, die elke tien minuten een appje verwachten, die zo nodig samen bh's willen kopen en opblijven tot hun kind thuis is. Overdreven. Ze zijn toch geen kleuters meer.

ÉÉN OVER TWAALF

Haar telefoon trilt in haar zak. Dat valt mee.

‘Ben je onderweg?’ vraagt ze zonder te kijken.

‘Onderweg?’ Het is Eetje. ‘Waar ben jij dan?’

‘Nergens,’ zegt ze. ‘Een beetje tussen feestjes.’

‘Dacht je dat ik Gio was?’

‘Jij ook gelukkig Nieuwjaar.’

‘Ja, beste wensen. Heb je nog grootse plannen?’

‘Neuh.’

‘Voornemens?’

‘Nee, jij?’

‘Verkering.’

‘Slecht plan.’

‘Ach jij.’

‘Denk aan Steph. Dat liep ook zo goed af.’

‘Denk jij maar aan Gio.’

‘Daar ben ik wel klaar mee. Hij zoekt het maar uit.’

‘Stel je niet aan. Hij meldt zich heus nog wel, joh.’

‘Nou, dan moet hij snel zijn. Het is één minuut voor twaalf. Eén over twaalf.’

‘Halfeen geweest al, in feite.’

Ze lachen. Zeggen ‘Leuke avond nog’. Houden allebei de eer hoog.

Zij gelooft het niet van Eetje – die gaat naar bed – en Eetje niet van haar. Die weet ook wel dat haar avond alleen maar met ruzie kan eindigen.

‘Drank en zo,’ zegt ze soms als verklaring. Vanavond hoeft dat niet, oud en nieuw is oud en nieuw – sowieso een rommeltje.

Ze deed stoer met haar één over twaalf. Het is al een hele tijd zo laat, en dat blijft waarschijnlijk zo. Ze is niet zo goed in ultimatus.

00.42, nu kan het wel, het staat niet *desperate* als je pas tegen enen belt. Hij neemt niet op, luide muziek zeker, of nog met vuurwerk bezig. Dan maar een berichtje. *Op een mooi jaar voor ons samen*. Brr, klef. Ze stuurt het toch weg. En dan een aan Bé, zijn moeder: *Gelukkig Nieuwjaar voor allemaal!* Ze hoopt op een berichtje terug – misschien is Giovanni daar inmiddels – maar ze krijgt alleen vuurwerk, een regenboog, een hartje, ballonnen, klinkende glazen, een dansend meisje.

Ze stuurt het hele rijtje naar hem door. Zelf weten.

KAN IK U LATER TERUGBELLEN?

Op de weg komt verkeer op gang. Jonge mensen die de hele avond bij hun ouders opgehokt waren en nu uitbreken. Zij zou ook in een auto hebben gezeten als Giovanni het had opgebracht om een avondje bij haar thuis door te brengen. Zo’n ramp is dat toch niet? Als je ziet wie er allemaal bij hen

thuis komen, bekende acteurs en kunstenaars, die komen heus niet zomaar. Mafkezen ook, het is alleen al leuk om toe te kijken, je hoeft niet eens wat te zeggen.

Maar Giovanni kijkt wel uit, die komt niet meer. Niet na die ene keer.

Het ging in feite al meteen mis, nu anderhalf jaar geleden, toen hij vroeg hoe ze heette. Wat kon ze zeggen?

‘Ifigenia, sorry, zo zijn mijn ouders nou eenmaal.’

Niet dus. Hij zou meteen weten uit wat voor weirde familie ze kwam.

Nando en Fieke schamen zich nergens voor. Maar zij hoeven er niet bij te zitten als het op weer een eerste schooldag wordt voorgelezen: ‘I-fi-ge-ni-a, toe maar! Je hebt toch wel een roepnaam?’

Van haar ouders moet ze dan ja zeggen, Ifigenia is haar roepnaam, ja, echt.

Als peuter noemde ze zichzelf Fia, wat tantes gingen overnemen. Online werd ze If; haar vrienden noemen haar nu zo, zelfs Lis die haar nog als Fia heeft gekend. Alleen haar ouders houden strak en stijf vast aan de volle vijf lettergrepen.

‘Je weet toch wat het betekent,’ zeggen ze.

Ja, dat weet ze: met kracht geboren. Ha, ha. Wie noemt zijn kind nou zo? Naar een fokking tragedie? Tragedies lopen toch zeker altijd slecht af? Ze is niet alleen genoemd naar een tragische heldin, een met moordzuchtige ouders, maar die deed het ook nog eens met haar eigen broer. Ze hoeft alleen maar aan Orf te denken, aan zoenen met hem, en ze gaat al kotsen. Dus waarom kreeg zij die viezigheid mee, meteen al bij haar geboorte?

Dat ging ze allemaal niet delen met die coole gast met het blonde haar onder zijn hoodie. Toen ze hem ontmoette in de kleinkinderenspeeltuin van een camping (‘dé camping,’ zegt Giovanni) stapte ze pompompom over de vraag heen. Het regende. Hij stond wijdbeens op een schommel en zij zat te roken op het draaimolentje, buiten het zicht van haar broer.

‘Kutregen,’ zei Giovanni. ‘Het gaat maar door, net mijn moeder.’

Toen had ze het eigenlijk al moeten weten. 1: ze had haar naam moeten zeggen, haar volle naam. 2: ze had niet moeten lachen.

Maar ze verzwegen hoe ze heette, en ze lachte, en daarmee was haar lot bezegeld.

Of misschien overdrijft ze nu. Weer eens.

Ze belt zijn nummer. In gesprek. Bé natuurlijk, die vindt het vreselijk als hij 's nachts op straat is.

Ja, hij moet met Bé in gesprek zijn, want ze krijgt het standaardberichtje terug: *Kan ik u later terugbellen?*

Bé laat zich niet afschepen voor een vriendinnetje, en al helemaal niet voor een vriendinnetje dat niet eens gezellig wilde komen met oud en nieuw. Zeker hoog in de bol, die I-fi-ge-ni-a – ze weet heus wel hoe Bé denkt.

PRINZEZ

Ze gaat weer midden op de weg lopen, er rijdt nu niemand meer langs. Iedereen is weer waar hij wil zijn. Of niet? Hebben meer mensen dat gekke gevoel, dat ze ergens anders zouden moeten zijn op dit uur, ergens waar het wél chill is? Dat is wat Giovanni zocht vanavond, actie, alles beter dan thuis op de bank. Heeft hij gevonden wat hij wou? Ze déntkt dat ze weet waar die straatraces zijn gehouden, daarom loopt ze in de richting van de stad. En als ze hem niet vindt, nou, dan komt ze in de stad wel iemand tegen, reuring genoeg.

Maar zij hoeft geen actie, het is meer dan dat. Ze heeft het übergriezelige voor gevoel dat er iets helemaal uit de hand gaat lopen vannacht. Maar ze weet niet uit welke hoek het gevaar gaat komen. Loert het thuis, of buiten? Waar blijft Giovanni nou?

Eigenlijk heeft ze hem nodig nu, ze heeft iemand nodig om tegenaan te zeiken. Mag het eens een keer? Doet hij zelf toch ook zo vaak?

Over zijn eigen moeder, die het ongezellig vindt als hij op zijn kamer zit, die vindt dat hij zijn vriendinnetje vaker over de vloer moet vragen, die condooms voor hem koopt. Wil ze best naar luisteren. Maar hij moet wel beseffen wat hij heeft. Want wat zei Bé toen Giovanni van school af wilde,

toen hij geld wilde gaan verdienen net als zijn vrienden die nooit waren blijven zitten? ‘Toe dan maar,’ zei ze, ‘als je spijt krijgt, dan ga je maar weer naar school.’ Zijn moeder is fokking ideaal! Op dat spervuur van emoji’s na dan. En die sponzige olieballen. Oké, en die condooms.

Giovanni heeft geen idee. Hij is de koning thuis, alle ogen zijn op hem gericht. Als hij zijn mond opendoet, draaien alle hoofden zijn kant uit. Bé kiest altijd zijn kant, zelfs tegen Ber. Vooral tegen Ber. Ze denkt aan Fieke. Die heeft het niet eens door als haar handen onder de bruine plekken zitten.

Het vuurwerk wordt minder. Nu is het echt Nieuwjaar. In het dorp zijn al veel lichten uit. Giftige adem in klamme bedden, het onregelmatige gesnurk van dronken mensen – ze kent het van Giovanni. Veel succes met die goede voornemens, denkt ze. Zij kent in ieder geval niemand die op 1 januari zijn leven omgooit.

Het wordt donkerder. Links zijn nog huizen, rechts het park van een landgoed. Goed, ze is dus op weg naar de stad. Een doel. Rechthout, en dan ergens aankomen, dat is goed.

Ze zou in het nieuwe jaar een portfolio op kunnen bouwen. Bij de filmacademie kun je niet met lege handen aankomen. Eetje en zij kunnen een dialoog schrijven, ze kan zelf de camera doen, en misschien wil Giovanni de mannelijke rol dan wel. Ze kan zich er geen voorstelling van maken – zij, die de aanwijzingen zou uitdelen, hij, die ze zou opvolgen. Oké. Orf dan. Orf? Na vanavond? Haha. Orf wil zelf scoren. Die gaat niet meehelpen aan haar succes.

Oké, geen mannelijke hoofdrol dan. Een monoloog. Eetje? Nee. Lis. Ja, Lis, en Eetje mag als coauteur op de aftiteling. Twéé hele vriendinnen op wie ze kan rekenen – nou, nou!

Gierende banden achter haar, ze springt opzij, een auto komt scheef tot stilstand midden op de weg. Een raampje gaat open, een jongen, bruinig haar met een scheiding, hockeyjongen, hij lacht een beetje kwijlend op dit uur. Achterin zit er nog een.

‘Je kunt ook je duim opsteken, prinses!’

Haar hart wordt warm. Amerikaanse filmkinderen worden prinses genoemd door hun vader. Ze dacht dat niemand dat ooit echt zei. Hockeyjongens wel, blijkbaar, of tenminste deze.

‘In dromenland?’

Ze schudt haar hoofd, knikt.

‘Meerijden?’

‘Ik wacht op mijn vriend,’ zegt ze natuurlijk. ‘Die komt me halen.’

‘Waar is hij dan?’

Ze wuift naar de verte. ‘Onderweg.’

‘Stap in, prinses.’ Hij stapt zelf uit, propt zichzelf achterin, laat het voorportier openstaan.

Ze denkt na. Niet handig, als Giovanni hen tegemoet komt.

‘Stoppen jullie meteen als ik het zeg?’

‘Tuurlijk.’

‘Oké dan.’

‘Vergeet niet wie zich voor jou heeft opgeofferd,’ zegt de hockeyjongen achterin.

‘Mees, onthou die naam,’ zegt de bestuurder. Hij is jong, hooguit achtien. Ze heeft niet naar het merk van de auto gekeken, maar hij ruikt nieuw. Hij geeft haar een hand, een *hánd nota bene*. ‘Vos.’

‘Vos?’

‘Ik heb het ook niet bedacht. Kunnen we?’

Het piepje van de gordel wordt irriteranter; ze klikt hem vast.

‘If,’ zegt ze. ‘Van Ifigenia.’ Ze is zelf verbaasd.

‘O, die,’ zegt Vos. ‘Uit dat toneelstuk. De zus van Orfeus, toch?’

‘Nee, van Orestes,’ zegt ze. ‘Of ja, wel Orfeus’ zus, maar dat kun jij niet weten.’

‘Iedereen kent Orf,’ zegt Mees achter haar. ‘Toffe tag, staat bij ons op de gymzaal.’

Ze ademt diep in en uit. Deze jongens kennen haar broer, en ze lachen niet om haar naam.

Het zijn natuurlijk wel hockeyballen. Van het gymnasium – gomna-

siom, zegt Nando – want daar heeft Orf ooit zijn tag op de muur gespoten.

‘Volgenz mij is de prinzez wel ergez voor in.’ De jongen naast Mees blaast iets zoetigs tussen de stoelen door.

‘In je mand, Goof,’ zegt Vos. Goof, Mees, Vos. Ze kijkt naar het stuur. Een Tesla, kon ook eigenlijk niet missen. Ze denkt aan de oeroude motorfiet met zijspan van Nando, die olie verbruikt. Die is ook vooral voor de show. Dingen als vlaggen.

Er steekt een hand naar voren met een fles Baileys erin.

‘Dat meen je niet! Baileys?’ zegt ze. Ze heeft net achttien jaar oude single malt whisky op.

‘Gewoon neus dicht en slikken, zeg ik altijd.’ Mees grinnikt. Goof wiebelt met de fles voor haar neus.

‘Maar je ogen mag je openhouden, prinses,’ zegt Vos. De jongens achterin lachen. Ze weet heus wel waarom.

Ze houdt neus en ogen open en laat het zoete goedje door haar mond klotsen. Nieuwjaar is ook kut. Maar who cares! Wat kan er misgaan?

Mees legt zijn hand op haar schouder. ‘Je broer,’ zegt hij, ‘waar hangt die uit vanavond, weet je dat? Die crew van hem, goeie gasten, altijd iets nieuws.’

‘Geen idee,’ zegt ze. Ook al heeft Orf het helemaal niet verdiend, ze wil toch niet verraden dat hij sullig thuis aan zijn vaders whisky zit.

‘App hem dan even,’ houdt Mees aan. ‘Wij kunnen best nog een extra optie gebruiken.’ Hij knijpt in haar schouder, zijn vingertoppen liggen op haar borst. Nou ja, daar zitten nog vier lagen tussen, hard shell, soft shell, topje, bh. Ze is gepantserd.

‘Zijn jullie van de fanclub?’ vraagt ze.

‘Oemf,’ zegt Vos. ‘Betrap, Mees.’

‘Helemaal niet,’ zegt Mees. ‘Ik ben leuk genoeg van mezelf.’

Goof proest het uit.

‘Goed zo,’ zegt ze. ‘Orf valt vies tegen in het gebruik.’

Vos kijkt opzij. ‘Je moet gewoon zijn zus niet zijn, denk ik.’

‘Zeg dat.’

‘Vertel het maar aan pappie.’ Mees knijpt weer, zijn vingertoppen al iets lager. Ze laat het zo; hij krijgt vanzelf kramp in zijn arm.

‘Toe maar, prinzez,’ zegt Goof. ‘Het is maar één keer Nieuwjaar.’

GEZELLIG

Even na middernacht, ze was net weer beneden. De gasten waren blijven hangen. Staartje, Stappenteller, de Das – meer naam hoeven ze niet voor haar. Ze komen voor de drank en Nando wil publiek, dat is de deal. Daar had ze nu even geen geduld mee: haar moeder ging voor.

‘Je moet echt even naar Fieke gaan,’ zei ze tegen Nando, ‘ik heb gezegd dat jij zou komen.’ Nu ze naar haar vader keek, begreep ze dat ze dat niet waar kon maken.

Nando haalde alleen even zijn schouders op. Daar had ze het bij moeten laten; wat ging de relatie van haar ouders haar per slot aan? Ieder zijn eigen sores – dat zei Nando zelf altijd. Toch drong ze aan: ‘Ga nou. Ze heeft verdriet.’

‘Juist goed,’ zei Nando. ‘Soms hebben mensen dat nodig. Om in hun eentje eens goed uit te huilen.’ Hij keek in het rond; er werd braaf geknikt.

‘Dat is niet waar,’ zei ze, want dat had ze kort geleden ergens gelezen. ‘Huilen is een signaal.’

Haar vader schonk nog eens in, de fles stond naast de plek waar hij zat. Hij lette niet op de andere glazen. Staartje stond op en nam de fles uit zijn handen. Ook hij schonk alleen zichzelf in. Orf ging een biertje uit de koelkast halen.

Ze gaf niet op. Fieke lag te wachten. ‘Je kunt toch even gaan vragen wat er is? Haar gelukkig Nieuwjaar wensen. Heeft ze nodig.’

Nando nam eerst een slok. Bedenktijd. ‘Nieuwjaar zegt me niks.’

‘Je hebt er anders speciaal een fles single malt voor aangeboden. Van achttien jaar oud.’

‘Snibsnavel.’